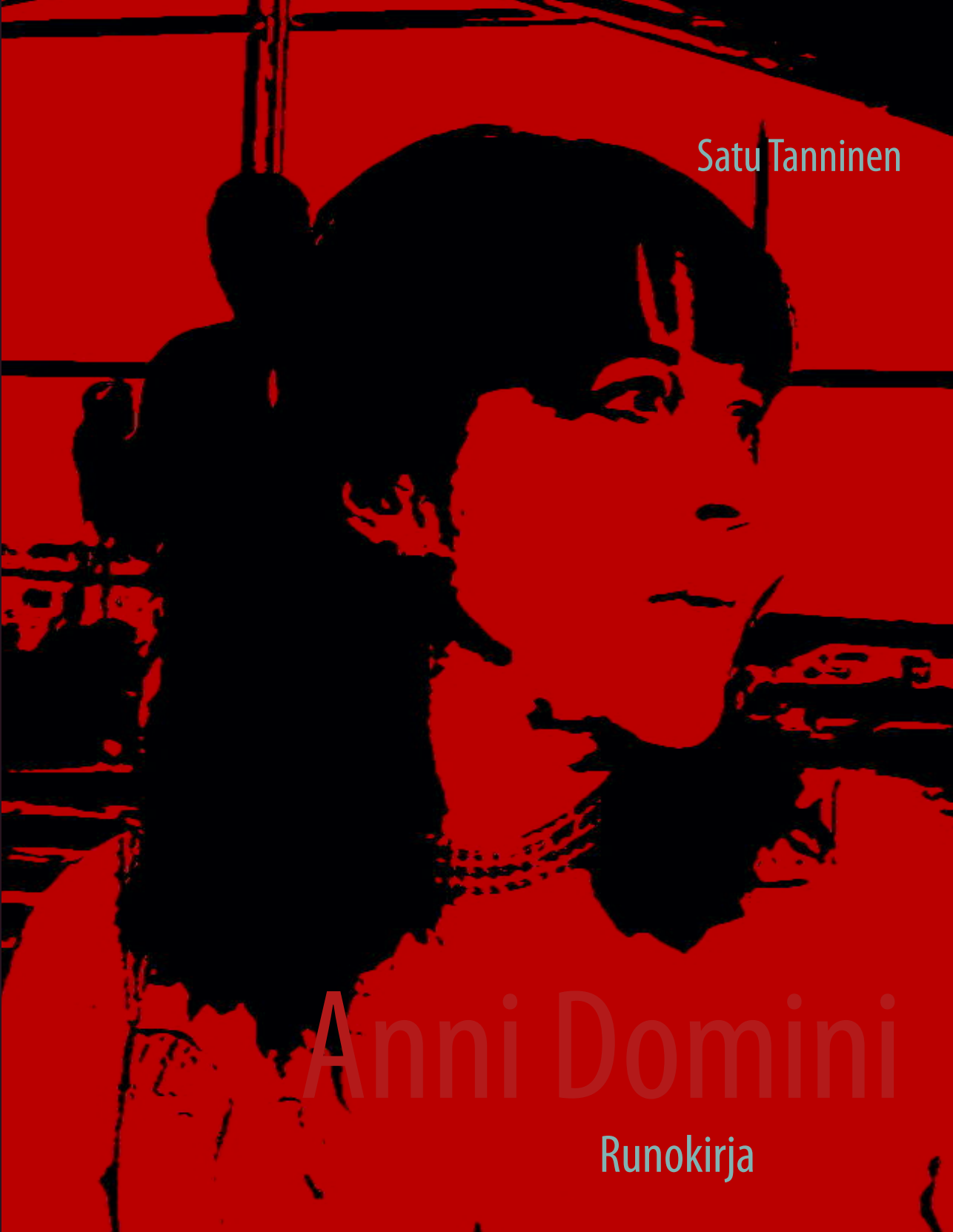

Satu Tanninen

Anni Domini

Runokirja

TANNINEN SATU

ANNI DOMINI

Anni Domini

*Juureni Sisilian maassa,
mullassa niin ravinneikkaassa,
missä versosi viinipuut,
missä suuteli simasuut.*

*Anni Domini,
viini ja kauneus
suonissani virtaa,
mustaa katselen elonpirtaa.*

*Vanha nainen ruumiissa niin
nuorekkaassa,
sielu kaukana vaeltaa
pilvien välissä taivaassa.*

*Levoton mieli,
piiskaava kieli,
avoin oven pieli.*

*Tuskaa ,ja onnea,
hämmennän sanoja tonneja.*

Anni Domini

*Then in the morning, and the night
kissing each other.*

*When we sleep the border of
encountered.*

*In my dream, you're by my side,
the hand you hold my hand,
You offer me the drops of your lips
kiss off.*

*Then the morning hesitates a moment,
night and early morning hours with passion
make love.*

*Lingers, yet the shadows
some sleep on the ground.*

*At last, until the gray, gives way to
the light of the way.*

*I wake up, I get up from sleep,
I write a poem of hope on Thursday,
is it out of the melancholy chords.*

A hint of love, it hangs

*Otava closed. My heart is full of warmth,
you have marked the way, the truth, and the key
port*

inside my dreams.

*You are a breath of fresh sparkling wine Tokaj,
and I would like for you to be Anni Domini.*

Minä kohtalooni alistun

*Näin se on, me taivuttiin
voimasta kohtalon,
murtumispisteeseen
mielemme vaipui.
Me hiljaa alistuimme,
hahmomme kumaraan taipuivat.
Se maailma löi
voimalla moukarin
miestä voimakastakin.
Ei nainen heikompi
astia ollut, jousti
viimeiseen minuuttiin asti.
Se melkein liikaa sattui,
hän ponnisti valtavasti.
Synnytti kuollutta elämää,
enkelinsiipien hämärää.
Kauneutta elämä loi
sen jälkeen, kaksi
Eevan tytärtä samasta
istukasta. Kaksi peilin
heijastamaa tyttölasta.
Minä kohtalooni alistun,
taipuu kehoni kippuralle,
ja erakon maailma saa
luotua taas. Sen kuiskaan
nyt maailmalle.*

Runo torstaille

*Silloin, kun aamu ja yö
suutelevat toisiaan.
Silloin me unenrajamailla
kohdataan.
Unessani olet vierelläni,
kättä pidät kädelläni,
Tarjoat minulle pisaroita huuliltasi
suudeltavaksi pois.*

*Silloin hetken aamu empii,
ja yö aamuyön kanssa kiihkeästi
lempii.*

*Viipyy, vielä varjot
jossain unenmaassa.
Vihdoin kunnes harmaa väistyy
valon tieltä.
Herään, nousen unenmaasta,
runon torstaille toivosta kirjoitan,
on siitä poissa soinnut melankolian.
Aavistus rakkaudesta, se roikkuu
Otavassa kiinni. Sydämeni täynnä lämpöä,
sinulla on viitoitettutie, totuus, ja avain porttiin,
sisälle unelmiini.
Olet kuin raikas helmeilevä Tokajin viini,
ja minä sinulle tahtoisin olla Anni Domini.*

ELÄMÄ

*Elämä se kiertokulku kasvavien
dna-ketjujen. Alkuja, kasvuja,
loppuja aalloilla maailmankaikkeuden.
Tänään minä oman koneistoni rattaissa
epätoivoa, surua, pyörittelen.
Olen niin kuin lapsi kehossa aikuisen.
Avoimin silmin silti ahdistukseni
keskellä maailmaa katselen.
Huominen se on ahdistavapallo
joka kurkussani kuristaa..
Askeleeni kaiut, raskaasti asfalttiin
luo rytmin sisälläni kasvavien kyynelten.
Joka pieni hetki jossain syntyy elämää,
samaan aikaan sitä haihtuu pois,
ja ajanrattaiden väliin poistuu, katoaa.
Alkuja, loppuja ,dna-ketjujen.*

Murhe

*Joskus tulee murhe murheen luokse,
minä olen kuin muovailtava savi.
Muokkaa minut niin kuin tahdot,
tahtoosi tahattomasti taipuen.
Minä olen taipuisa ehkä joskus,
toisinaan taas murrun palasiksi.*

*Kapinoin joskus,
polulta eksyn,
sitten ohjaat tielle taas,
oikealle polulle kulkemaan.*

*Jo huutaa linnunrata ,laulaa avaruus,
meren aavat valittaa,
kadotetut sielut
kuiskaavat tuuleen.
Niiden valittavat äänet
yöllä unissani kuulen.*

Pahaa verta

*Emme ikuisuudeksi synny tänne kukaan,
kohta minä lennän ylös taivaalle
otan sieluni linnunradalle mukaan.
Minä petyin elämään, jo ennen kuin
se osaltani kunnolla alkoikaan.
En koskaan surujani osannut hukuttaa
viinaan, en kotiutunut asumaan kapakkaan.
Esi-isienkiroukselta ei voi välttyä kukaan,
pahaa verta suonissani virtaa.*

*Ei mafiaa suvustamme kai todellisuudessa
päässyt kukaan. Isoikä rautaa takoi,
aseita palkeillaan puhalsi, ja hiilet punaisena
hehkuivat.
Pahaa verta sisälläni virtaa,
sairaat geenit virranvietävänä lainehtii.
Elämä ei sitä voi antaa pois,
eihän hätäillä vois, rakkaus sammui
jonnekin katuojaan. Minä aivan turhaan
eiliseen nojaan, pysähtyi jo aika kohdalleni.
Kellot liianhitaasti, tai liian nopeasti eteenpäin käy.
Mihin jäi se aika jossa ei suru eikä katkeruus
ulospäin näy?*

SATAKIELI

*Kaikki äänet maailmasta,
vahingossa nieli kaunis satakieli.
Kakisteli kurkusta, pois yritti yskiä
ääniä ylimääräisiä*

*Niin aivan kiitteli,
nöyränä yskähteli
Suloista Suomenkieltä
yritti ulos tuoda.
Silloin kaunis enkeli,
käski hänen metsänlähteestä juoda.*

*Ja Jumalalle vei huokauksensa.
Kuuli Jumala enkelin vienon äänen.*

*Sanoi satakieli saa pitää mitä
vahingossa nieli, sille tulee
maailman kaunein ääni, nimeksensä
saa lintu satakieli.*

Mustapeitto päivieni päällä

*Kaikki häipyy, on vain nyt,
nainen vanhuutta kohden matkaava.
Liikaa hän on jo maailman pahuuteen kypsynyt.
Sammui maailmastani kaikki tähdet, taikka
en enää niitä huomaa nyt.*

*Se kuuluu asiaan, niin kuin sormus rasiaan,
kun siitä luovutaan. Se aika lipui ohitse,
kun tunne oli se, vain hetki eilisen, se että,
toisistamme juovutaan.*

*Niin äkkiä kaikki lämpö väliltämme haihtui pois.
Nyt vilu vain vilttini alle pujahtaa.
Minua palelee, tarvitaan pian täkkiä.
Aika mustanpeiton päivieni päälle heitti jo,
ja kaikki onnellisuus poistui kauas pois.
Onni oli vain, se pieni värisevä sudenkorento.*

Lapsuus täynnä enkelinsiipiä,
mummon kanssa Nurmeksen kirkossa
laulamassa virsikirja nuringpäin.
Variksensaappaita, valkoiset kiiltonahkakengät,
ne olivat puristavat, kauniit, mutta epämukavat.
Tarkoitettiin vain, ja ainoastaan, prinsessan jalkoihin.
Minä en ollut prinsessa, vain pieni
tanssiva pelokastyttö, maailman torien kasvatti.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi